

Dag papa

Ik droomde dat de vader van mijn vriendin mijn vader was. Ik zat op een terras samen met mijn broertje. Het café was aan het strand en leeg. Boven was de boulevard waar geen mensen waren. In plaats van plastic windschotten, stonden er pallets om ons heen. Ze waren op hun kant gezet en ze steunden op houten stokken die in het zand prikten. De vader van mijn vriendin die nu mijn vader was, zei: 'Met Belinda is het nu ook uit. Ik kan mij niet helemaal aan haar geven. Ze heeft gezegd dat het zo niet gaat. Ze gooide niet eens met borden of glazen, zoals ik had verwacht, ze zei het heel koel en daarom doet het zo'n pijn.' Mijn soort-van-vader begon te huilen. Normaal is hij gladgeschoren, nu waren zijn wangen bedekt met stekelige stoppels. Voor het eerst zag ik dat sommige delen van zijn baard grijs waren, een beetje zoals een zee waar blauwe en minder blauwe vlakken onverklaarbaar in elkaar overgaan. 'Ga je nu terug naar mama?' vroegen mijn broertje en ik.

'Het is erg ingewikkeld jongens.' Hij veegde de tranen uit zijn ogen, zette daarna zijn bril weer op. De man van het barretje kwam naar ons tafeltje en vroeg of we nog meer koffie wilden. Mijn broertje en ik dronken cappuccino's. Zonder warme melk is de koffie te sterk voor ons. Eigenlijk houden we niet van koffie, maar we weten ook dat als we met onze vader afspreken om koffie te drinken dat we ook echt koffie moeten drinken en geen colaatjes. Althans, onze soort-van-vader zou dat niet erg vinden, maar het zou toch minder echt zijn. We voelen ons meer verbonden als we net als hij koffie bestellen.

'Doe nog maar een keer hetzelfde,' zei onze vader.

De man kwam terug met een espresso, waarin een onzichtbaar scheutje tequila zat, zo wisten wij, en twee cappuccino's.

'Ruud heeft iemand geslagen op school,' zei ik, waarna mijn broertje mij een schop gaf onder tafel. 'Niet geslagen, ik heb hem geduwd.'

'En toen geslagen.'

Onze vader keek Ruud aan. We wisten dat hij niks zou gaan zeggen en toch was het spannend, want misschien ging hij deze keer wel wat zeggen. Mijn broertje heeft ook wel eens een duif onder de douche gezet, de lerares verrast met een punaise. Maar we konden onze vader tot nu toe nooit verleiden tot een reactie.

De wind beukte een van de pallets om. In de verte zagen we witte schuimkoppen. Er zwom niemand in zee. Het was eigenlijk al te koud. Ik weet niet waarom we nooit in de zomer naar het strand gingen met onze vader en alleen wanneer de hitte al voorbij was en de meeste strandhuisjes waren afgebroken.

'Ik ga misschien naar Spanje jongens.'

We keken mijn vader aan. Het kleine espressokopje op tafel was leeg.

'Ik ga mijn broer opzoeken.'

Dit zei hij bijna elke keer, aan het einde van het gesprek. Ik had gezegd dat Ruud iemand had belaagd, onze vader had verteld dat die of die hem eruit had gezet, we hadden een tijdje gezwegen en dan begon mijn vader altijd over Spanje want daar zou zijn broer wonen.

'Je bedoelt André,' zeiden we in koor.

'Ja, André. Hij heeft mijn hulp nodig.'

'Denk je dat wij mee kunnen naar Spanje?'

Onze vader keek richting zee.

'Nee, dat gaat niet jongens.'

'Blijf je lang in Spanje?'

'Dat hangt er vanaf, totdat André mij niet meer nodig heeft.'

'Dat zal wel het hele jaar zijn dan.'

'Misschien. Je weet het nooit met André. Hij is mijn broer, daar heb je alles voor over.'

'Vorig jaar ging je naar Italië.'

'En het jaar daarvoor naar Marokko,' zei Ruud.

'Ja jongens, dat klopt. Je kunt niet op één plek blijven hé. Dat zie je.'

Altijd als mijn vader dat zei, vroeg ik mij af wat ik dan moest zien, wat er te zien viel. Waaraan konden wij zien dat onze soort-van-vader niet anders dan naar Spanje kon?

'Ruud en ik gaan naar Oostenrijk,' zei ik plompverloren.

'Wat zeg je jongen?'

'We hebben het helemaal uitgedokterd.' Mijn broertje keek mij aan, ik knikte naar hem en toen knikte hij terug en keek precies zoals ik wilde dat hij keek.

'Ruud wordt herder en ik ga hem helpen.'

'Dat is een mooie.'

'Serieus papa.'

'En hoe wilden jullie dat gaan doen?'

'Hoe bedoel je?'

'Hoe bedoel ik dat? Jullie kunnen nauwelijks voor jezelf zorgen. Wat moet je in Oostenrijk? Wacht maar tot ik terugkom uit Spanje. Dat lijkt mij veel beter.'

'We gaan niet wachten papa,' zei ik, waarop Ruud opstond en zijn lege cappuccinokop kapot sloeg tegen de zijkant van het hoofd van onze vader. De kop brak, het oortje hing als een ringetje van

keramiek aan zijn vinger.

'Dag papa,' zei hij.

De golven in de verte krulden en het schuim liet los en vloog in vlokken weg. Op het strand lagen hoopjes schuim. Ik had zin om over het strand te rennen en dat we een hond hadden die alleen naar mij en Ruud luisterde.

Toen ik wakker werd vertelde ik de droom aan mijn vriendin. Ze zei dat ze er niets mee kon.

